

## Arrest

nr. 250 787 van 11 maart 2021  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN  
Rotterdamstraat 53  
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE SCHUTTER *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### ***A. Feitenrelaas***

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Arabier van etnische origine te zijn. U verklaart sinds uw geboorte tot 2008 te hebben gewoond in het dorp Nahre Shahi, gelegen in het district Beshud in de provincie Nangarhar. In 2008 vroeg u asiel aan in Italië omwille van problemen met de taliban. In 2009 kreeg u het subsidiaire beschermingsstatuut. Na het krijgen van uw statuut moest u het centrum in Caltanidsetta verlaten. U ging naar Catanië waar u geregeld in het huis van vrienden uit Bangladesh sliep. U werkte twee uur per dag in een restaurant. In 2009 bent u omwille van de moeilijke*

economische situatie teruggegaan naar Afghanistan. U had een winkel in de luchthaven van Jalalabad in de provincie Nangarhar. De taliban ontdekte dat u daar aan de slag was en ze wilden dat u met hen ging samenwerken. De taliban wilden dat u een zelfmoordaanslag pleegde. U werd door hen ontvoerd en opgesloten. U kon in 2010 ontsnappen en u reisde terug naar Italië. Toen u terug was in Italië werkte u in een hamburgerrestaurant in Catania stad. U maakte twee uren per dag hamburgers in dat restaurant. Ook bent u nog aan de slag geweest als seizoenarbeider in de fruitsector. Ook ging u naar Milaan en Rome op zoek naar werk. U weet niet precies wanneer u naar Rome en Milaan ging. Tien dagen voor u naar België kwam verbleef u in Rome. U verbleef in Rome bij Afghaanse vrienden. U kwam aan in België op 8 december 2016 en u vroeg op 2 januari 2017 asiel aan. Ter staving van uw eerste verzoek legt u een cd-rom, uw paspoort, uw taskara, een Italiaanse verblijfskaart waaruit blijkt dat u de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg en die geldig is tot 17 januari 2021, uw huwelijksakte, de foto's van de moord op de familie van de schoonzoon van uw oom.

Op 21 maart 2018 nam de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat u in 2009 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Italië en dat dit statuut nog steeds geldig is. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Op 6 september 2018 werd de vluchtelingstatus en de subsidiaire beschermingsstatus u eveneens geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in haar arrest nr. 208 965. De RvV volgde daarbij de analyse en conclusies van het CGVS en oordeelde dat Italië in uw hoofde als een 'eerste land van asiel' kan worden aanzien, waar u een reële bescherming geniet. U diende geen cassatieberoep in.

Op 11 juli 2019 diende u een eerste volgend verzoek in. U verklaart dat u een zoon heeft gekregen en dat uw vrouw rugproblemen heeft in België. U wilt in België blijven om te werken en voor uw kinderen te zorgen. U stelt dat er geen werk is in Italië, dat u er geen steun kreeg van de overheid en dat u er geen slaappleaats kreeg.

Ter ondersteuning van uw huidig verzoek legt u volgende documenten neer: een brief van uw dorpsgenoten uit Afghanistan en kopieën van hun taskara's.

## **B. Motivering**

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. Meer bepaald stelt u dat er geen werk is in Italië, dat u er geen steun kreeg van de overheid en dat u er geen slaappleaats kreeg (verklaring volgend verzoek dd. 31.01.2020, vraag 18).

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat u in 2009 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Italië en dat dit statuut nog steeds geldig is. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Op 6 september 2018 werd de vluchtelingstatus en de subsidiaire beschermingsstatus u eveneens

geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in haar arrest nr. 208 965. De RvV volgde daarbij de analyse en conclusies van het CGVS en oordeelde dat Italië in uw hoofde als een 'eerste land van asiel' kan worden aanzien, waar u een reële bescherming geniet. U diende geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. U herhaalt louter dat u familie heeft in België en dat de situatie in Italië niet goed was (verklaring volgend verzoek, dd. 31.01.2020, vraag 15, vraag 18). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter en alleen vasthoudt aan uw eerdere verklaringen, is evenwel niet van dien aard om de vastgestelde conclusies genomen door het CGVS en de RvV dienaangaande te wijzigen.

De brief van uw dorpsgenoten in Afghanistan waarin gesteld wordt dat u onmogelijk naar Afghanistan kunt terugkeren en dat uw leven er in gevaar is en de daarbij horende kopieën van taskara's zijn evenmin in staat de reeds genomen conclusies te wijzigen (verklaring volgend verzoek, dd. 31.01.2020, vraag 17). Deze documenten hebben namelijk geen betrekking tot uw vrees voor vervolging in Italië.

U legt geen enkel document neer met betrekking tot de problemen die u in Italië zou gekend hebben (verklaring, volgend verzoek, dd. 31.01.2020, vraag 17).

Het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming in België - meer bepaald bent u de partner van Somaira Arabzada (14/12768) aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend - heeft géénszins automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om u een internationale beschermingsstatus te verlenen (verklaring volgend verzoek, dd. 31.01.2020, vraag 15, vraag 17). Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie maar niet aantoonst dat deze bescherming die u verleend werd niet langer actueel of niet toereikend zou zijn (waardoor – opnieuw – een nood aan internationale bescherming in uw hoofde zou ontstaan). Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw familiale situatie.

Gelet op voorgaande, brengt u aldus geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

*Ik vestig de aandacht van de Minister op het gegeven dat er, in het licht van voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante elementen in verband met uw verzoek om internationale bescherming en met het volledige administratief dossier, géén element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van u naar Italië, i.e. de EU-lidstaat waar u reeds internationale bescherming geniet, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet zou schenden. Er bestaan daarentegen wel elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of terughrijving naar uw land van herkomst Afghanistan het nonrefoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als het eerste en enige middel voert verzoeker het volgende aan: “schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna 'Vluchtelingenconventie'), artikelen 57/6/2 en 57/6, §3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'Vreemdelingenwet'), artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna 'EVRM'), artikelen 1, 4, 7, 24 en 51 van het Handvest van Grondrechten, artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn, schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, evenals het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur”.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève mist dan ook juridische grondslag.

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.4. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen laat op zich niet om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.5. Verzoeker voert vooreerst het volgende aan:

*"Verzoeker zijn eerste asielaanvraag werd niet onontvankelijk verklaard maar de internationale bescherming werd hem geweigerd omdat hij reeds in Italië over bescherming beschikte. Uw Raad heeft in beroep het concept 'eerste land van asiel', conform art. 57/6, §3, 1° Vw. toegepast, dat conform de Vreemdelingenwet en conform Procedurerichtlijn slechts tot niet-ontvankelijkheid kan leiden, niet tot ongegrondheid.*

*In de eerste asielprocedure werd verzoekers asielaanvraag niet niet-ontvankelijk verklaard omdat hij reeds bescherming genoot in een andere lidstaat, Italië, conform art. 57/6, §3, 4° Vw., maar werd een beslissing ten gronde genomen, niet omdat hij niet voor bescherming in aanmerking kwam, maar omdat hij deze reeds genoot in Italië.*

*Verzoekers huidig verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard als "volgend verzoek", terwijl de Procedurerichtlijn en de Vreemdelingenwet niet toelaten dat de aanvraag niet ontvankelijk wordt verklaard als volgend verzoek.*

*Artikel 2, e van de Procedurerichtlijn bepaalt immers dat onder 'definitieve beslissing' moet begrepen worden 'een beslissing of de onderdaan van een derde land of de staatloze de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wordt verleend overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, waartegen geen rechtsmiddel meer openstaat in het kader van hoofdstuk V, ongeacht of dit rechtsmiddel tot gevolg heeft dat de verzoekers in de lidstaten mogen blijven in afwachting van het resultaat'.*

*Artikel 2, q) van de Procedurerichtlijn bepaalt dat onder 'volgend verzoek' begrepen moet worden 'een later verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan nadat een definitieve beslissing overeen vorig verzoek is genomen (...)'.  
Bij een volgend verzoek dient er conform art. 33, 2, d van de Procedurerichtlijn en artikel 57/6/2, §1 Vw. nagegaan te worden of er "nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of door de verzoeker werden voorgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU".*

*De inschatting dat er voor verzoeker reeds een definitieve beslissing werd genomen of hem de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, en hij zich dus in de situatie van een volgend verzoek bevindt heeft geen wettige grond, gezien hij een beslissing tot niet-ontvankelijkheid had moeten krijgen op basis van zijn statuut in Italië.*

*De criteria van art. 57/6/2 Vw. zijn niet relevant of gepast voor verzoeker zijn situatie. Geen enkele bepaling van de Procedurerichtlijn of de Vreemdelingenwet laat toe dat er een beslissing van niet-ontvankelijkheid (volgend verzoek) wordt genomen voor een persoon die bescherming in een andere lidstaat geniet.*

*De tweede paragraaf van art. 57/6/2 Vw. is ook niet toegespitst op de situatie waarbij de verzoeker teruggeleid zou worden naar de lidstaat waar hij bescherming geniet, maar ten opzichte van zijn regio van herkomst of gewoonlijk verblijf als hij een staatloze zou zijn:*

*" § 2. Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overeenkomstig paragraaf 1 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing neemt, brengt hij de minister of diens gemachtigde ervan op de hoogte of de teruggedrijving of verwijdering al dan niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker op grond van het onderzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4. "*

*Uit niets blijkt dat de Procedurerichtlijn toelaat dat voor een verzoeker die over bescherming beschikt in een andere lidstaat, en die een tweede verzoek tot internationale bescherming indient nadat het eerste werd afgewezen, dit tweede verzoek wordt behandeld als een volgend verzoek en specifiek op grond van de criteria die op volgende verzoeken van toepassing zijn niet-ontvankelijk verklaard wordt.*

*Verzoeker heeft er belang bij dat de ontvankelijkheid van zijn aanvraag op grond van de correcte bepaling wordt onderzocht gezien artikel 57/6/2, §1 Vw. in geen enkele discretionaire marge voorziet om de aanvraag toch ontvankelijk te verklaren en artikel 57/6, §3, 3° Vw. dat expliciet wel doet.*

*Artikel 57/6, §3, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt:*

*"§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :*

[...]

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;"

*In de parlementaire voorbereiding inzake artikel 57/6, §3 van de Vreemdelingenwet is het volgende terug te vinden:*

*"De Commissaris-Generaal is verplicht alle verzoeken op de inhoud te beoordelen. Hij dient met name een onderzoek te voeren of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig richtlijn 2011/95/EC, behalve in een aantal die expliciet voorzien zijn in richtlijn 2013/32/EU. Wanneer er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat een derde land voldoende bescherming verleent of kan verlenen, en de verzoeker opnieuw tot dat land zal worden toegelaten, is de Commissaris-Generaal niet verplicht na te gaan of de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming ten aanzien van zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, zijn land van gewoonlijk verblijf, gezien hij immers reeds in een ander land reële bescherming geniet of bescherming kan genieten in een ander land waarmee hij een band heeft. In deze dient de Commissaris-Generaal enkel na te gaan of de verzoeker om internationale bescherming zich nog steeds kan beroepen op de reële bescherming in het derde land of dat een derde land, waarmee hij een band heeft, als veilig derde land kan worden beschouwd voor de verzoeker. (...)*

*Paragraaf 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen, of bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. (...) De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming." (Parl. St. Kamer 2016-2017, nr. 2548/001, p. 105- 107).*

*Verzoeker heeft er ook belang bij omdat de kwalificatie als volgend verzoek ook andere gevolgen met zich meebrengt, op grond van artikel 52/3 Vw. leidt een tweede volgend verzoek immers direct tot een bevel om het grondgebied te verlaten bij het nemen van de niet-ontvankelijkheidsbeslissing, en op grond van art. 57/6/2, §3 Vw. kan wanneer met toepassing van paragraaf 2 van dat artikel, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van het vorig verzoek heeft geoordeeld dat een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel niet leidt tot een schending van het nonrefoulementbeginsel, een dergelijke maatregel enkel gedwongen worden uitgevoerd vanaf het doen van het verzoek en tijdens de in de eerste paragraaf bedoelde behandeling ervan, ten aanzien van de verzoeker.*

*Verzoeker heeft er met andere woorden eenduidig belang bij dat zijn verzoek op de correcte gronden onontvankelijk wordt verklaard.* (eigen onderlijning).

Hieruit blijkt dat verzoeker vooreerst de mening is toegedaan dat hij bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot niet-ontvankelijkheid had moeten krijgen, terwijl het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en de ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming door de Raad werd bevestigd in beroep.

Bij arrest nr. 208 965 van 6 september 2018 werd door de Raad namelijk bevestigd dat Italië in hoofde van verzoeker kan worden aanzien als een 'eerste land van asiel' waar hij een reële bescherming geniet en dat er bijgevolg in België geen behoefte is aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er werd geen cassatieberoep ingediend tegen voormeld arrest waardoor dit arrest momenteel kracht en gezag van gewijsde geniet.

Met de kritiek dat verzoeker in eerste instantie een beslissing tot niet-ontvankelijkheid had moeten krijgen en het hekelen dat de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus door de Raad werd bevestigd, miskent verzoeker de kracht en het gezag van gewijsde. Aangezien de kritiek niet gericht is tegen de onderhavige bestreden beslissing, is deze niet dienstig.

Waar verzoeker van mening is dat er *in casu* geen beslissing kon worden genomen op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aangezien geen enkele bepaling van de Vreemdelingenwet of de Procedure richtlijn toelaat dat er een beslissing van niet-ontvankelijkheid (volgend verzoek) wordt genomen voor een persoon die bescherming in een andere lidstaat geniet, gaat verzoeker voorbij aan de wettelijke toepassingsvoorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Niettegenstaande verzoeker het er blijkbaar niet mee eens is dat zijn verzoek om internationale bescherming ten gronde werd beoordeeld door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als door de Raad, blijkt wel degelijk een beslissing van het Commissariaat-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voor te liggen die in beroep door de Raad werd bevestigd. Hierdoor kon dan ook wel degelijk toepassing worden gemaakt van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, gezien een volgend verzoek om internationale bescherming door verzoeker werd ingediend.

Verzoekers kritiek op het gegeven dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming door de verwerende partij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en geen beslissing tot niet-ontvankelijkheid staat in schril contrast met de verdere overwegingen van het verzoekschrift. Verzoeker stipuleert immers zelf dat uit de relevante bepalingen in de Vreemdelingenwet, en uit de parlementaire stukken blijkt dat de verwerende partij over de mogelijkheid beschikt om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien de betrokkene reeds bescherming geniet in een andere lidstaat, en daar geenszins toe verplicht is.

Waar volgens verzoeker hierdoor een discretionaire marge is die dient ingevuld te worden met respect voor de fundamentele rechten en vrijheden van de mens, en, gelet op verzoekers minderjarigheid, met respect voor de fundamentele rechten van het kind, bevestigt hij slechts dat de verwerende partij de discretionaire bevoegdheid heeft om het verzoek om internationale bescherming op basis van artikel 57/6, §3, van de Vreemdelingenwet al dan niet ontvankelijk te verklaren. Dit doet geen afbreuk aan het gegeven dat de verwerende partij het verzoek om internationale bescherming ten gronde heeft onderzocht en besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overigens moet worden opgemerkt dat verzoeker meerderjarig is, waardoor niet kan worden ingezien op welke wijze in zijn hoofde rekening dient te worden gehouden met de fundamentele rechten van het kind.

Zoals gesteld dienen er om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gesteld:

*“Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.*

*In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.*

*In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. Meer bepaald stelt u dat er geen werk is in Italië, dat u er geen steun kreeg van de overheid en dat u er geen slaappleats kreeg (verklaring volgend verzoek dd. 31.01.2020, vraag 18).*

*In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat u in 2009 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Italië en dat dit statuut nog steeds geldig is. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Op 6 september 2018 werd de vluchtelingstatus en de subsidiaire beschermingsstatus u eveneens geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in haar arrest nr. 208 965. De RvV volgde daarbij de analyse en conclusies van het CGVS en oordeelde dat Italië in uw hoofde als een ‘eerste land van asiel’ kan worden aanzien, waar u een reële bescherming geniet. U diende geen cassatieberoep in.*

*Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.*

*Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. U herhaalt louter dat u familie heeft in België en dat de situatie in Italië niet goed was (verklaring volgend verzoek, dd. 31.01.2020, vraag 15, vraag 18). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter en alleen vasthoudt aan uw eerdere verklaringen, is evenwel niet van dien aard om de vastgestelde conclusies genomen door het CGVS en de RvV dienaangaande te wijzigen.*

*De brief van uw dorpsgenoten in Afghanistan waarin gesteld wordt dat u onmogelijk naar Afghanistan kunt terugkeren en dat uw leven er in gevaar is en de daarbij horende kopieën van taskara's zijn evenmin in staat de reeds genomen conclusies te wijzigen (verklaring volgend verzoek, dd. 31.01.2020, vraag 17). Deze documenten hebben namelijk geen betrekking tot uw vrees voor vervolging in Italië.*

*U legt geen enkel document neer met betrekking tot de problemen die u in Italië zou gekend hebben (verklaring, volgend verzoek, dd. 31.01.2020, vraag 17).*

*Het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming in België - meer bepaald bent u de partner van Somaira Arabzada (14/12768) aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend - heeft géénszins automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om u een internationale beschermingsstatus te verlenen (verklaring volgend verzoek, dd. 31.01.2020, vraag 15, vraag 17). Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie maar niet aantoonst dat deze bescherming die u verleend werd niet langer actueel of niet toereikend zou zijn (waardoor – opnieuw – een nood aan internationale bescherming in uw hoofde zou ontstaan). Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw familiale situatie.*

*Gelet op voorgaande, brengt u aldus geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.”*

*Er zijn geen specifieke elementen in het dossier aanwezig die een ander licht werpen op de beoordeling van het tweede verzoek om internationale bescherming.*

*Met het verwijzen naar de wettelijke bepalingen van de Procedurerichtlijn, de Kwalificatierichtlijn, het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, de Vreemdelingenwet, het aanhalen van bepaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, bepaalde rechtsleer en een rapport van het VN Kinderrechtencomité doet verzoeker geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing.*

*In de bestreden beslissing werd er reeds op gewezen dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis dient te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie maar niet aantoonst dat deze bescherming die hem verleend werd niet langer actueel of niet toereikend zou zijn.*

*De Raad benadrukt voorts dat Italië als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook van uitgegaan worden dat verzoekende partij, die in Italië een beschermingsstatus verkreeg, er geen gegronde vrees voor*



vervolgning heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, dat zij er een bijzondere bescherming tegen refolement geniet, dat aan haar beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat haar levensstandaard er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Italië te worden toegelaten. Het HvJ heeft hierbij overwogen (HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. / Bondsrepubliek Duitsland, punt 88) dat *“[w]anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*. Het is dus in de eerste plaats aan verzoekende partij om concrete gegevens voor te leggen die mogelijk door objectieve en actuele informatie kan aangevuld worden.

Verzoekende partij dient aan te tonen dat de door Italië geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Italië sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen die onder artikel 4 van het Handvest vallen, dat dezelfde inhoud heeft als het door verzoekende partij aangevoerde artikel 3 van het EVRM. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is pas bereikt wanneer de onverschilligheid van de overheden van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekende partij niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en haar in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, kan niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest. Verzoekende partij moet dus zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar ze internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (zie overweging 89 e.v. HvJEU, 19 maart 2019, Ibrahim e.a., in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, zie in dezelfde zin HvJ 19 maart 2019, Jawo/Bundesrepublik Deutschland, C-163/17). Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke.

In het verzoekschrift wordt verwezen naar de situatie in Italië voor vluchtelingen, de toegang tot huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, taallessen, informatievoorzieningen en onderwijs alsook feiten van racisme en discriminatie. De Raad betwist niet dat landeninformatie een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch de aangebrachte algemene informatie *an sich* volstaat niet om te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Italië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Zoals hoger kan verwezen worden naar het HvJ (HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. / Bondsrepubliek Duitsland, punt 88) en is het aan verzoekende partij om elementen over te leggen om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een risico aanwezig is van schending van artikel 4 van het Handvest (of van artikel 3 EVRM). Het komt aan verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat ze zich kan beroepen op de bescherming die haar in Italië verleend werd, te weerleggen, waar ze echter in gebreke blijft nu ze slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot tewerkstelling, huisvesting, het klimaat van racisme en de specifieke kwetsbaarheid waaraan, binnen deze context, subsidiair beschermden in Italië zouden lijden. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd getuigen van diverse integratieproblemen op socio-economisch vlak bij vluchtelingen in Italië, blijft verzoekende partij bij beweringen en blijft in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft haar persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van haar hoedanigheid als subsidiair beschermd. Verzoekende partij maakt evenmin op concrete wijze aannemelijk dat ze in Italië moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. Verzoekende partij kan dan ook niet concreet aantonen dat ze daadwerkelijk verhinderd was

om in Italië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

Waar verzoeker verwijst naar de bijzondere kwetsbaarheid van zijn echtgenote om aan te tonen dat zij in Italië verhinderd zullen zijn om in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, wordt opgemerkt dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekers echtgenote niet voorligt en elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden beoordeeld.

Daar waar verzoeker nog wijst op de impact van de heersende covid-19 pandemie gelieerd aan huisvesting, tewerkstelling en bijstand, stelt de Raad evenwel vast dat verzoeker geenszins aantoonde dat de gezondheidsproblematiek in Italië die gelieerd is aan de uitbraak van de coronapandemie van die aard is dat hij er dreigt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. De Raad merkt bovendien op dat er geen informatie voorligt waaruit blijkt dat Italië door deze pandemie meer dan België, waar ook bepaalde tekorten en problemen werden vastgesteld, zou worden getroffen. De Raad wijst er tot slot op dat het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en de ziekte COVID-19 veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing naar artikel 8 van het EVRM en de artikelen 7, 24 en 51 van het Handvest samen met de stelling dat verzoekers echtgenote subsidiaire bescherming geniet in België, ernstige rugproblemen heeft, arbeidsongeschikt is, waardoor verzoeker haar dag in dag uit dient bij te staan en de zorg draagt over de kinderen die ook in België verblijven waardoor gezinshereniging niet in Italië kan doorgaan, dat zijn echtgenote opnieuw zwanger is, dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nog niet in behandeling werd genomen en dat de Belgische staat gezinshereniging niet wil toestaan doet geen afbreuk aan de hierboven reeds uiteengezette appreciatie van verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming. Het doel van de procedure voor het bekomen van internationale bescherming is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voorts kan de schending van artikel 8 van het EVRM in voorliggend geval enkel dienstig worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden, *i.e.* wanneer verzoeker daadwerkelijk van zijn echtgenote en kinderen dreigt gescheiden te worden ten gevolge van een verwijderingsmaatregel. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en/of het onontvankelijk verklaren van zijn volgend verzoek om internationale bescherming zonder daaraan gekoppeld een bevel om het grondgebied te verlaten, volstaat aldus niet.

De procedure voor het bekomen van internationale bescherming kan niet worden gehanteerd alsof het de geijkte gezinsherenigingsprocedure is, omdat verzoeker en zijn echtgenote niet aan de wettelijke voorwaarden daartoe zouden voldoen.

Gelet op wat voorafgaat zijn de bij het verzoekschrift gevoegde stukken zijnde *“weigeringsbeslissing gezinshereniging”*, *“Vonnis REA”*, *“Stukken arbeidsongeschiktheid”* en *“mailverkeer met de DVZ over de 9bis” in casu* dan ook niet dienstig. Uit geen van deze stukken blijkt dat er nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, met inbegrip van verzoekers verklaringen, en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van

verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

De Raad is van oordeel dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door verzoeker werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF